

om Ugen. „Ilias Minde“ er et Børnehjem, *Marthabo* en Tjenestepigeskole, *Sarepta* Sygehjem for velstillede, *Mara* og *Salem* for hjælpeløse, fattige og skrøbelige Stakler; *Nova* et, billigt Rekreations- og Pensionshjem, nærmest for Diakonisserne; *Mariabo* deres Alderdomshjem, *Elim* i Gilleleje deres Rekreatiohshjem.

Ude i Byen, i 30 Købstæder og 7 Landsogne, drives den organiserede Menighedspleje for Syge og Fattige og Gamle, rundt om i Landet findes Hjem for epileptiske Børn, drikfældige Kvinder, vanskelige unge Piger, tuberkuløse Mænd og Kvinder. Ogsaa til Færøerne og Vestindien strækker deres Virksomhed sig. Er det saa for meget at sige, at den er enestaaende?

Formand i Diakonissestiftelsens Bestyrelse er for Tiden Overretssagfører N. G. Mygind, Protektor Hs. Maj. Kongen. Anstaltens Præst er Pastor Dalhoff, dens Forstanderinde Frøken Sophie Zahrtmann.

Lidt mere om Lodtrækningen.

—o—

Det er med Forbavelse man hører, at Salget af Lodsedler gaar saa trægt! Menneskene plejer jo dog altid at være villige til at forsøge sig ved slige Lejligheder — og nu her, hvor det oven i Købet gælder en saa god Sag! !

Mon ikke Fejlen for en stor Del ligger hos Kredsformændene? Selvfølgelig burde Medlemmerne læse deres Blad grundigt og med Eftertanke, men enhver, der staar eller har staaet i Kredsstyrelserne, ved, hvor ofte de „Menige“ viser sig ganske uvidende om Ting, der gentagne Gange har været omtalt i Bladet. Vi kender ogsaa til det Fond af Taalmodighed og Energi, der er ganske nødvendigt hos en Formand.

Men ved denne Lejlighed tror jeg, at mange — eller blot nogle — har taget sig det for mageligt. Formændene burde ved hvert eneste Møde anbefale Lodtrækningen, og aldrig blive trætte af at fremhæve Medlemmernes Pligt til at hjælpe med ogsaa denne Gang. Men har de gjort det? Har de selv gaaet i Spidsen med det gode Eksempel?

Formænd! Haanden paa Hjertet!

Dog endnu er der Tid til at rette Fejlen, og kunde dette lille »Puf« gøre sit dertil, da er Hensigten naaet.

Hvad angaar »en Menig«s Forslag i sidste Nummer af Bladet, tror jeg at turde sige, hun undervurderer vor Ofervillighed. Selvfølgelig vil vi alle

yde vor Skærv til det store Møde 1914. Men lad den være frivillig! Al Tvang er af det Onde og kan meget let skade det gode Formaal. Jeg foreslaar — paa Grundlag af »en Menig«s smukke Tanke om Selvbeskatning — at vi ber vore Kredsstyrelser tage imod vore frivillige Bidrag, naar det passer os bedst at give dem. Mange Bække smaa gør en stor Aa! — og Kassereren vil sikkert takke lige saa venligt for 25 Øren, som for de større Gaver.

Hammel, 19. Maj 1913.

Ellen Uldall.

Forsinket paa Grund af Pladsmangel.

Da jeg læste den Artikel, der stod i „Kvinden og Samfundet“ for den 15de April om vor Lodtrækning, sad jeg egentlig og blev lidt vred paa Redaktionen. — „Var det nu ogsaa nødvendigt“, tænkte jeg, „paa den Maade ligefrem offentlig at stille os i Gabestokken? Kunde det ikke have været nok med en Ekstra-Opfordring gennem Formændene, saa havde vi da beholdt Skammen inden Døre, og ingen — heller ikke dem, der har været Gæster eller dem, der skal være det i 1914, havde faaet noget at vide om, hvor sløjt det staar til med danske Kvinders Offervillighed, naar det gælder deres egen store, smukke Sag. — Saa overfladisk tænkte jeg.

Saa kom Bladet for den 30. April. Der var en Kredsformand, som deri talte formanende Ord til sine „Lidelsesfæller“, og den Maade, hvorpaa hun, som den selvfølgeligste Ting af Verden, syntes det var Kredsformændene, der maatte føle sig „beskæmmede“, og som var forpligtede til yderligere at „lægge sig i Selen“, vakte paa en Gang min Eftertanke, og det var ikke noget smukt Billede, jeg derefter saa af mig selv og mine „Med-Medlemmer“.

Vi er gennemgaaende en Flok lunkne, trevne, idéfattige, i-Kroge-kritiserende Mennesker, der paa Generalforsamling efter Generalforsamling — fordi vi ikke selv gider have noget Besvær — tvinger en lille Flok eller et enkelt Menneske til at slide sig op til fælles Bedste. Og hvorledes lønner vi saa Slidet og Sagen. — Jo, ved f. Eks. at blive borte fra de majsommeligt ordnede Møder, — ved at „melde os ud“, saa snart vi ikke præcis faar det, som vi vil have det, — ved at lade Styrelsen sende to-tre-fire Bud til os inden det „passer“ os at betale vort jammerlig lille Kontingent. Vi har mange Maader at vise vor Paa-skønnelse paa. Vi forstaar til den Grad at slaa ind i Styrelse og Formands Be-

vidsthed, at de er nogle store Syndere og naar noget er galt, er det deres Skyld; og ved en Lejlighed som denne møder saadan en stakkels Kredsformand saa frem og vidner højt til de andre Stakler „lad os skamme os og — hængte i“!

Kære „Med-Medlemmer“! maa jeg hviske Jer en Ting i Øret? De fornøftigste (altsaa de fleste) iblandt Jer er enige med mig: „Det er os, der maa skamrødmes.“ Vi har ogsaa ikke forstaaet, at vor gode Sags gode Rygte stod paa Spil, naar Formændene „hængte i“ med os og forgæves udbød Lodder, medens vi ikke følte, at „hver Mand maatte gøre sin Pligt“ og vise Offentligheden, at naar der blæstes til Samling, saa var vi ogsaa paa Pletten. Skal vi saa indrømme, at vi har sovet, og skal vi saa — „lægge os i Selen“? Vi kan gøre det med saa lidt!

Et Medlem, der skammer sig.

Deltagere i Kongressen i Budapest

—o—

fra den 14.—20. Juni faar Moderation paa de ungarske Jærnbaner ved Henvendelse til »Kongress Bureau«, Istvan ut 67, Budapest, hvor Indmeldelse til Kongressen ligeledes finder Sted. Indmeldelseskontingentet er 10 ø. Kr. = ca. Kr. 7.00, som sendes samtidig med Indmeldelsen.

Fra Norge.

—o—

Den norske Regering vil sende som sin Repræsentant ved Kongressen i Budapest de to Pionerer: Fru F. M. Qvam og Frøken Gina Krog.

23—5—13.

Sofie Voss.

Bøger.

—o—

Antonette Aas: *Vor Lod og Del. (Aschehoug & Co., Kristiania.)*

En tankevækkende Bog, som man læser med stigende Interesse til trods for — eller maaske netop paa Grund af — at den sætter til idelige Indsigelser. Forf. følger i sin Udvikling væsentlig nyere materialistiske Forskere og ser, som de, Manden som det rigt udrustede egentlige Menneske, Kvinden som det ufuldkomne Individ, hvis Hovedopgave i Livet er at være Middel for Slægten. Og dette lavere Standpunkt er ikke blot en Føl-